

Nu even niet

Marian Keyes bij Boekerij:

Met een knipoog

Nu of nooit

De andere kant van het verhaal

Sushi voor beginners

Nu even niet

Marian Keyes

Nu even niet

Als Amy's man een pauze neemt van
hun huwelijk, dan heeft zij die ook!

ISBN 978-90-225-8268-8
ISBN 978-94-023-1034-4 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The break*
Vertaling: Yolande Ligterink
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© Marian Keyes, 2017
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor

1

Vrijdag 9 september

‘Hugh en ik nemen een break,’ zeg ik.

‘Een stedentrip en hippe eettentjes, bedoel je?’ Maura kijkt me scherp aan. ‘Of een break zoals die van Rihanna? Nou?’ Ze laat niet los. ‘De stedentrip met de hippe eettentjes?’

‘Nee, zoals...’

‘Zoals Rihanna? Dat méén je niet. Rihanna is, wat zal het zijn, tweeëntwintig, en jij bent...’

‘Geen tweeëntwintig.’ Ik moet haar het zwijgen opleggen voordat ze mijn leeftijd noemt. Ik snap niet hoe ik opeens vierenveertig kan zijn. Ik heb even niet opgelet, dat is duidelijk. Het is nu een beetje laat, maar ik probeer toch elke verwijzing naar mijn leeftijd voor te zijn. Niet alleen omdat ik bang ben om dood te gaan, of erger nog, een onderkin te krijgen, maar omdat ik in de pr werk. Dat is een dynamische, jeugdige sector, waarin geen waardering is voor mensen die niet meer zo piep zijn. Het is gewoon een praktische zet; ik moet de rekeningen betalen.

Dus zorg ik dat mijn leeftijd niet wordt genoemd, echt nooit, in de hoop dat niemand dan ooit te weten komt hoe oud ik ben en ik tot het eind der tijden leeftijdloos kan blijven. (Ik vind het alleen jammer dat ik daar niet mee ben begonnen toen ik zevenentwintig was, maar ja, wat wist ik op die leeftijd nou?)

‘Ik ben je zus,’ zegt Maura. ‘Ik ben zeven jaar ouder dan jij, dus als ik eenenvijftig ben...’

‘Ja, ja.’ Ik praat er snel overheen. ‘Natuurlijk, ik weet het.’ Maura is nooit bang geweest om oud te worden. Ze is al stokoud zolang als ik me kan herinneren, eerder pa’s tweelingzus dan zijn oudste kind.

‘Dus het is zo’n break waarbij Hugh gewoon de hort op kan gaan?’

‘Hij gaat naar Zuidoost-Azië.’

‘Echt waar? En dan?’

‘Dan komt hij terug.’

‘En zo niet?’

Het was een superslecht idee om dit aan Maura te vertellen, maar ze is er nu eenmaal handig in om mensen de waarheid te ontfutselen. (We noemen haar niet voor niets de Waterboarder.) Ze heeft een neus voor roddeltjes. En ze weet al vijf dagen dat er iets aan de hand is. Ik dacht dat ik er wel onderuit zou komen als ik gewoon de telefoon niet opnam, maar ik kan mezelf blijkbaar goed voor de gek houden, want voor ik het wist kwam ze naar mijn werk en weigerde weg te gaan voordat ze alles wist.

‘Hoor eens, het staat nog helemaal niet vast,’ probeer ik. ‘Misschien gaat hij wel niet.’ Dat zou best kunnen, toch?

‘Je mag hem niet laten gaan,’ zegt ze stellig. ‘Zeg gewoon dat hij het niet kan maken, en daarmee uit.’

Was het maar zo eenvoudig. Ze had Hughs brief niet gelezen, dus ze wist niet hoe slecht hij eraan toe was. Als ik een kans wilde hebben om mijn huwelijk te redden, moest ik hem laten gaan. Denk ik.

‘Heeft het te maken met het overlijden van zijn vader?’

Ik knik. Elf maanden geleden is Hughs vader overleden, en dat heeft Hugh de das omgedaan.

‘Ik dacht dat hij er nu wel overheen zou zijn.’

‘Dat is niet zo. Het gaat helemaal niet goed met hem.’

Ze begint zich op te winden. ‘Die stomme familie ook. Er is altijd wat. Het houdt nooit op.’ Maura’s woede-uitbarstingen zijn me vertrouwd, en ik raak er niet meer door van slag. ‘Zodra iemand een beetje normaal doet, maakt een ander er weer een zootje van. Wat zijn jullie toch een hopeloos stel.’

Ze bedoelt mij en onze broers en andere zus, en zo erg zijn we helemaal niet. Nou ja, niet erger dan alle andere families. Best wel erg dus, maar zo is het bij iedereen, dus we zijn eigenlijk vrij normaal.

‘Het zal mijn fout wel zijn,’ verkondigt ze. ‘Was ik zo’n slecht rolmodel?’

‘Ja.’

In werkelijkheid was ze juist helemaal geen slecht rolmodel, maar ze heeft me overstuur gemaakt. Alles bij elkaar genomen verdien ik toch zeker wel een beetje medeleven.

‘Wat ben jij hard!’ zegt ze. ‘Jij weet niet wat het is om als klein meisje een moeder te hebben die maanden in het ziekenhuis ligt met tbc. En dat in een tijd dat tbc al lang en breed niet meer voorkwam, toen het een ziekte van vroeger was. Een klein meisje met vier broertjes en zusjes die altijd huilden, in een groot, koud huis dat zo’n beetje op instorten stond, en met een vader die het allemaal niet aankon. Ja, ik heb veel te veel verantwoordelijkheidsgevoel, maar...’

Ik ken de tirade woord voor woord, maar het is zo goed als onmogelijk om haar de mond te snoeren als ze eenmaal op dreef is. (Mijn broers en zus en ik maakten er altijd grapjes over dat haar man DAS – De Arme Stakker – kort na de trouwdag spontaan is gemuteerd en dat niemand hem de laatste eenentwintig jaar nog iets heeft horen zeggen. We houden vol dat zijn laatste, schoorvoetende woorden ‘ja, ik wil’ waren.)

‘Wat is er nou?’ vraag ik, overrompeld door haar vijandigheid. ‘Ik heb niets verkeerd gedaan.’

‘Nog niet,’ zegt ze. ‘Nog niet!’

‘Wat wil je daar nou weer mee zeggen?’

Ze kijkt verbaasd. ‘Als je man een “break” neemt’ – ze maakt aanhalingstekens met haar vingers – ‘heb jij dan ook niet’ – nog meer aanhalingstekens – ‘een “break”?’

Het duurt even voor tot me doordringt wat ze nu eigenlijk zegt. Maar tot mijn grote verrassing roert zich dan iets in mijn binnenste. Iets van hoop, een verrukkelijke opwindning na de laatste vijf afschuwelijke dagen. Ergens in een verborgen hoekje van mijn ziel begint voorzichtig een lichtje te branden.

Langzaam zeg ik: ‘Tja, als je het zo bekijkt, heb je wel gelijk, geloof ik.’

2

Nu ze haar doel heeft bereikt, pakt Maura haar stoere bruine aktetas en waterdichte jack.

‘Hoor eens, Maura,’ zeg ik fel, ‘je zegt het niet tegen de anderen, hoor.’

‘Het is je familie!’ Zoals zij het zegt, klinkt het als een vloek. ‘En Hugh komt al tijden niet meer naar de etentjes op vrijdag. Iedereen weet dat er iets aan de hand is.’

‘Ik meen het, Maura. De meisjes weten het nog niet, en ik wil niet dat ze het via via horen.’

‘Weet Derry het ook nog niet?’ vraagt Maura verbaasd.

Derry is onze andere zus. Ze is maar vijftien maanden ouder dan ik, dus we hebben een hechte band.

‘Straks gebeurt er helemaal niets. Misschien gaat hij wel niet.’

Voor het eerst verschijnt er iets van medeleven op haar gezicht. ‘Je steekt je kop in het zand.’

‘Misschien wel,’ geef ik toe. ‘Het is de schok, denk ik.’ Maar ik voel ook schaamte, angst, verdriet, en schuld. En daarbij steek ik inderdaad mijn kop in het zand. Het is een grote warboel.

‘Kun je vanavond het eten nog wel doen?’

‘Ja, hoor.’ Het is al zeker tien jaar een familietraditie om op vrijdag bij pa en ma te eten. Ma kan het niet meer aan om elke week voor zulke grote aantallen te koken – mijn broers en zussen, hun kinderen, hun partners en hun ex-partners (o ja, we zijn heel modern) – dus we doen het om de beurt. ‘Enig idee hoeveel mensen er vanavond komen?’ vraag ik.

Er zijn zo veel O’Connells dat je nooit precies weet hoeveel eters er zullen zijn. Elke vrijdag vliegen de appjes heen en weer om af te zeggen en aan te melden. Je blijft optellen en aftrekken, en het enige waar je

zeker van kunt zijn, is dat het uiteindelijk ingeschatte aantal zeker niet zal kloppen. Je kunt maar het beste voor een weeshuis koken. Het kan niet zo zijn dat er te weinig eten is als het jouw beurt is om te koken; het zou je tot in de eeuwigheid worden nagedragen.

‘Ik.’ Maura telt op haar vingers mee. ‘Jij. Hugh niet, natuurlijk.’

Ik verstrak.

Er wordt zachtjes op de deur geklopt. Thamy steekt haar hoofd naar binnen. ‘Nog vijf minuten,’ zegt ze.

‘Je moet weg,’ zeg ik tegen Maura. ‘Ik heb een vergadering.’

‘Op vrijdagmiddag?’ Maura is meteen nieuwsgierig. ‘Wie komt er nu op vrijdagmiddag praten? Alleen iemand die in de problemen zit, toch?’

‘Alsjeblieft,’ zeg ik. ‘Wegwezen.’

Hatch, het kleine pr-bureau dat ik samen met twee anderen heb opgezet, doet onder andere aan imagomanagement. We rehabiliteren politici, sportmensen, acteurs en andere publieke figuren die aan de schandpaal zijn genageld. Vroeger ging het altijd om seksschandalen, maar tegenwoordig zijn er veel meer mogelijkheden om je het ongenoegen van het publiek op de hals te halen – racisme gooit hoge ogen. En dat kan je terecht je baan kosten. Discriminatie op grond van sekse, leeftijd of uiterlijke kenmerken is een zware beschuldiging, net als intimidatie, het stelen van kleine voorwerpen, zoals de pen van Poetin, of parkeren op een invalidenplek als je geen handicap hebt.

De schandpaal zelf is uiteraard vervangen door modernere methoden: een tijdje geleden waren de slechteriken doodsbang voor de voorpagina van de roddelpers, maar tegenwoordig wordt alles vastgelegd met telefoons en is iedereen bang dat zijn verhaal viraal gaat.

‘Zijn er nog weggevertjes?’ vraagt Maura als Thamy en ik haar naar de uitgang begeleiden.

‘Geef haar maar wat incontinentiemateriaal,’ zeg ik tegen Thamy. EverDry is een van onze grootste cliënten, en incontinentie is een groeiemarkt, hoe erg dat ook klinkt.

‘Ik ben nog niet incontinent, hoor,’ protesteert Maura. ‘Is er geen chocola? O, hallo, Alastair...’

Alastair komt net uit Londen, dus hij ziet er heel indrukwekkend uit

in zijn dure pak en onberispelijk witte overhemd. Hij kijkt Maura aan met zijn zilvergrijze ogen en laat dan langzaam De Glimlach doorbreken op zijn gezicht. Hij is niet te geloven, die man. ‘Hallo, Maura,’ zegt hij op zachte, intieme toon.

‘Hoi,’ piept ze en er trekt een vuurrode kleur vanuit haar hals omhoog.

‘Chocola, zei je?’ zegt Alastair. ‘Wacht even.’

Hatch vertegenwoordigt een ambachtelijke chocoladefabrikant, en dat is een kwelling, want er worden voortdurend monsters naar het kantoor gestuurd en soms is het gewoon te vermoeiend om er weerstand aan te bieden.

Alastair pakt een doos chocola uit de kast, en ook nog een paar bodyscrubs die gemaakt worden met turf (ja, ik weet het). Ik leg pesterig nog een pak incontinentiebroekjes op de stapel.

Thamy loodst mijn zus naar de trap om te voorkomen dat ze mevrouw EverDry tegenkomt bij de lift. Thamy is een godsgeschenk. Ze komt oorspronkelijk uit Brazilië en doet de receptie, verstuurt de facturen en neemt goederen aan, alles even charmant. Ze kan de weigerachtigste debiteur overhalen te betalen, voelt zich nooit te goed om koffie te zetten en is in tegenstelling tot al haar voorgangers geen halve idioot. Integendeel. (Nu maak ik me zorgen om het woord ‘idioot’ – er zijn mensen om minder afgemaakt op Twitter. Als je de reputatie van mensen moet herstellen, leer je wel op je woorden letten.)

Alastair en ik lopen naar de kleine vergaderzaal, dezelfde ruimte waar Maura me zojuist mijn trieste geheim heeft ontfootseld. (Het kantoor is heel klein, want meer kunnen we ons niet veroorloven. En dan werk ik nog twee dagen vanuit Londen, waar we helemaal geen kantoorruimte kunnen betalen.)

Er is geen tijd meer om mijn haar te borstelen, dus ik vraag aan Alastair: ‘Kan ik er een beetje mee door?’

Als mensen horen dat ik in de pr werkzaam ben, kunnen ze hun verbazing amper verbergen. In mijn vakgebied zijn de vrouwen meestal lang, superslank, blond en arrogant. Ze dragen witte mantelpakjes waarvan het rokje strak om hun cellulitisvrije bovenbenen spant, ze hebben

een kille glimlach en hun aura is bepaald ijskoud te noemen. Met mijn gebrek aan lengte en neiging tot molligheid, die ik scherp in de gaten moet houden, voldoe ik bepaald niet aan dat beeld. Gelukkig ben ik wel goed in mijn werk.

‘Een beetje slordig kan heel charmant zijn,’ zegt Alastair. ‘Het geeft je een vriendelijke uitstraling. Maar dit is misschien wat te.’ Hij trekt mijn kraag recht.

Ik duw zijn hand weg. Hij is veel te vrijpostig met vrouwen. Maar mijn jurk is gekreukt en ik hoef mijn inwendige ravage niet door te laten schemeren in mijn uiterlijk. Snel ga ik mogelijke manieren na om mezelf een beetje op te kalefateren. Mijn kleren strijken zou een goed begin zijn.

Even komt de wilde gedachte bij me op om iets drastisch met mijn haar te doen. Vijftien centimeter eraf knippen of zo? Maar dat zou gelijkstaan aan automutilatie – mijn haar is een van mijn sterke punten. Wat te kinderlijk, misschien, want volgens de tijdschriften is het veel te lang voor een vrouw van in de veertig, maar het is het mooiste wat ik bezit.

En de kleur? Wordt het eindelijk tijd om het donkerbruin in te wisselen voor een lichtere tint, die beter bij mijn leeftijd past?

Mijn kapper heeft me al zo vaak voorgehouden dat de huid van een vrouw steeds valer wordt. ‘Als je je haar zo donker blijft verven, zie je er straks uit alsof je gebalsemd bent,’ zegt hij voortdurend.

‘Ik weet heus wel wat “ze” zeggen, Lovatt,’ heb ik eens tegen hem gezegd. ‘Maar in dit geval hebben “ze” het mis. Ik ben de uitzondering. Of een freak, als je dat liever hebt.’

Dat had hij niet liever. Hij klemde koppig zijn lippen op elkaar en föhnde mijn haar voor straf in een moederlijke, wijduitstaande coupe.

‘Ga je dit weekend nog iets leuks doen?’ vraagt Alastair.

Ik denk eraan dat Hugh weg wil. Dat ik het de meisjes moet vertellen. Dat dit het einde is van mijn vertrouwde leventje. Ik haal mijn schouders op. ‘Niet echt. En jij?’

‘Een cursus.’ Hij kijkt een beetje verlegen.

‘Toch niet weer zo’n cursus “Vind de sleutel van het geluk in achtenveertig uur”?’ zeg ik zwakjes. ‘Alastair, je zoekt iets wat niet bestaat.’

Alastair besteedt minstens een weekend per maand aan “Het helen van de wonden van de jeugd”, “Leegte in een tijd van overvloed” of dergelijke cursussen, maar ze hebben nog geen van alle gewerkt.

‘Dit is de sleutel van het geluk,’ zeg ik. ‘Drink zo veel als je kunt. Koop dingen. En als niets meer helpt, blijf je drie dagen in bed met een doos donuts. Hoe denk je dat wij het allemaal redden?’

Voor Alastair daar iets tegen in kan brengen, komt Tim binnen, de derde partner binnen Hatch.

Tim, Alastair en ik hebben vroeger samengewerkt bij een groot Iers pr-bureau, maar een jaar of vijf geleden zijn we daar ontslagen. Alastair ging naar een ashram in India om zijn eeuwige zoektocht voort te zetten, maar moest daar weer vertrekken omdat hij steeds die strakke yogagrietjes bleef neuken. Ik bracht een paar zware jaren door in de woestenij van de freelancer, en Tim deed een accountantsopleiding. Nu weet je meteen dat we drie heel verschillende persoonlijkheden hebben.

We zijn ongeveer tweeënhalf jaar geleden met ons bureautje begonnen, en we worstelen ons de maanden door en vragen ons voortdurend af of we over dertig dagen nog zullen bestaan. Het is een zorgelijke toestand. Zo zorgelijk dat ik lijd aan chronische gastritis en zo’n beetje leef op maagzuurremmers. Mijn huisarts (die wel twaalf lijkt) heeft gezegd dat ik alle stress moet vermijden, en ik knikte gehoorzaam, maar in mezelf zei ik zo sarcastisch als ik maar kon: ‘Zou je denken?’ Toen ze ook nog adviseerde een paar kilo af te vallen, kon ik wel huilen. Dat gewicht is het gevolg van het feit dat ik ben gestopt met roken. Misschien kon ik beter gewoon alles doen wat slecht voor me is en dan maar wat eerder doodgaan. Dan had ik tenminste nog lol in mijn leven.

En daar komt mevrouw EverDry, flink uit de kluiten gewassen en heel angstaanjagend in haar op maat gemaakte jurk, en we springen allemaal overeind om haar hartelijk te verwelkomen. Maura had het mis toen ze dacht dat een bespreking op vrijdagmiddag op een crisis wees: mevrouw EverDry vindt het prettig om op vrijdag haar maandelijkse voortgangsrapport te krijgen. Ze woont in een landelijk, maar verre van idyllisch plaatsje en ze houdt ervan om in het weekend naar Dublin te komen om te winkelen.

‘Jij.’ Ze wijst naar me.

Shit. Wat heb ik gedaan? Of juist niet?

‘Ik heb gehoord dat jij de moeder bent van Neeve Aldin,’ zegt ze. ‘De beroemde Neeve Aldin van *Bitch, Please.*’

‘O, ja. Aha. Dat klopt!’

‘Ik kijk altijd met mijn dochter van veertien naar haar make-upvlogs. Om te gieren, zo grappig.’

‘O ja, wat leuk.’

‘Alleen ga ik failliet aan de dure spullen die ze aanprijst. Kun je haar niet vragen om wat goedkopere merken te promoten?’

‘Ik kan het proberen.’ Niet dat Neeve ooit naar mij zou luisteren.

‘Waarom heeft ze een andere achternaam dan jij?’

‘Ze is uit mijn eerste huwelijk en draagt de naam van haar vader.’

‘Oké, daarmee is dat mysterie opgehelderd. Laten we beginnen.’

We steken van wal en mevrouw EverDry is tevreden met onze resultaten – we zijn genoemd in *Coronation Street*. ‘Maar ik denk dat we een ambassadeur nodig hebben,’ zegt ze.

Er valt een verbaasde stilte. ‘Het gezicht van ons merk.’

We weten heus wel wat een ambassadeur is, maar niet hoe we haar moeten vertellen dat we dat nooit voor elkaar krijgen.

‘Interessant...’ Ik probeer tijd te winnen.

‘Daar koop ik niks voor,’ zegt ze.

Alastair is de aangewezen persoon om dit in goede banen te leiden – ze is dol op hem. ‘Mevrouw Mullen,’ begint hij voorzichtig, ‘het zal niet gemakkelijk zijn om iemand te vinden die in het openbaar wil toegeven dat hij incontinent is.’

‘We hebben maar één iemand nodig,’ zegt ze. ‘Dan volgt de rest vanzelf.’

Ze heeft gelijk. Niet zo lang geleden was kanker nog iets om geheimzinnig over te doen en praatte niemand openlijk over alzheimer.

‘Tedereen is incontinent!’ beweert mevrouw EverDry. Ze kijkt naar Alastair en haar gezicht wordt zachter. ‘Nou ja, jij misschien niet. Jij bent volmaakt.’

‘Er zijn meer dingen mis met mij dan u zich kunt voorstellen.’ Alastair zegt het om haar te paaien, maar ik ben het met hem eens.

Mevrouw EverDry kijkt onderzoekend naar Tim. ‘Misschien ben jij het ook niet.’

‘Ik ben te jong,’ zegt Tim.

‘En te gespannen.’

We snuiven allemaal van het lachen. Mevrouw EverDry is onze belangrijkste cliënt, maar iedereen mag haar graag.

Nu richt haar blik zich op mij. ‘Mijn blaas is niet meer wat hij geweest is, maar ik kan niet beweren dat ik incontinent ben,’ zeg ik verontschuldigend.

‘Misschien is nog niet iedereen incontinent,’ geeft mevrouw EverDry toe. ‘Maar dat zal niet lang meer duren. We blijven allemaal veel te lang leven.’

Dat is precies het punt dat Hugh wilde maken toen hij me zijn verschrikkelijke nieuws vertelde. Het kleine lichtpuntje dat bij het bezoek van Maura was verschenen, gaat abrupt uit, en ik ben meteen weer bang en verdrietig.

3

Ik wist heel goed dat Hugh het zwaar had. Dat kon ook niet anders: zijn vader was overleden en zijn moeder was al acht jaar dood, dus nu was hij een wees.

Van mijn directe familie was nog niemand doodgegaan, maar ik had genoeg van *Dr. Phil* meegekregen om te weten dat iedereen anders reageert op verlies en dat ik er alleen maar voor hem kon zijn. Ik spoorde hem aan te huilen, maar hij vergoot geen traan. En hoewel er stilzwijgend toestemming was gegeven om het eens flink op een zuipen te zetten, hield hij zich bij een paar flesjes speciaalbier, zijn vaste bier met die idiote naam. Ik bood zelfs aan met hem te gaan snowboarden, ook al moest ik er niet aan denken hoe ik eruit zou zien in die dikke kleren. Maar hij had geen belangstelling.

Ik probeerde ervoor te zorgen dat hij zo min mogelijk stress had – wat erop neerkwam dat ik de spanning tussen hem en Neeve uit de lucht haalde – en ik vroeg heel vaak of hij wilde praten.

Maar praten was wel het laatste wat hij wilde.

En neuken, als we het daar toch over hebben. Nou ja, misschien hadden we het daar niet over, maar het moet gezegd worden. Na de dood van zijn vader lag hij überhaupt niet veel in bed. Hij bleef tot heel laat op om eindeloos misdaadseries te kijken en was 's morgens altijd eerder dan ik uit bed.

Maar op een donderdag, vier of vijf maanden na de begrafenis, werd ik om een uur of zes met een schok wakker. Hugh lag niet naast me in bed en zijn plekje was koud. Hoewel de auto nog buiten stond, was hij nergens te bekennen. Ik was doodongerust en belde hem keer op keer, en toen hij niet opnam, haalde ik me allerlei verschrikkelijke dingen in het hoofd. Je hoort zo vaak over mannen die zelfmoord plegen, schijnbaar zonder enig voorteken.

Hugh was niet iemand van heftige emoties. Over het algemeen was hij heel gelijkmatig, en vreemd genoeg raakte ik er juist daardoor van overtuigd dat hij zich in de gevarenzone bevond. Hij was veel te stoïcijns, veel te veel een binnenvetter. In paniek schoot ik wat kleren aan en reed in de vroege dageraad van maart rond in Dundrum om hem te zoeken.

Marley Park leek de meest voor de hand liggende plek – al die bomen – maar daar was niemand, dus reed ik een heel uur rond in onze buurt, tot mijn telefoon ging. Het was Hugh. Ik was inmiddels helemaal overstuur en kon bijna niet geloven dat hij het was. ‘Waar ben je?’ vroeg hij.

‘Waar ben jij?’

‘Thuis.’

‘Blijf waar je bent.’

Hij beweerde dat hij een eindje was gaan lopen. Ik geloofde hem wel, maar het was wel heel verontrustend. Hardlopen, ook al is het midden in de nacht, is vrij normaal, toch? Zomaar wat wandelen leek een beetje vreemd.

‘Ik was doodongerust,’ zei ik. ‘Ik was bang dat je...’

‘Nee. Dat zou ik nooit doen.’

‘Maar ik weet niet wat er in je omgaat.’

‘Nee,’ zei hij met een diepe zucht. ‘Dat weet ik ook niet.’

‘Liefje,’ zei ik, ‘volgens mij wordt het tijd voor antidepressiva.’

Na een lange stilte zei hij: ‘Oké.’

Toen werd ik pas echt bang. Hugh ging nooit naar de dokter. Als zijn been eraf viel zou hij huppelend op één been nog zeggen dat het maar een vleeswond was.

Maar hij ging toch en kreeg Seroxat voorgeschreven. (Ik wist dat Seroxat een milde SSRI was – als vrouw van middelbare leeftijd uit de middenklasse had ik genoeg mensen om me heen die antidepressiva hadden geslikt of iemand kenden die dat had gedaan.)

Hoewel hij de pillen braaf innam, was Hugh regelmatig midden in de nacht verdwenen, en toen ik dat aan mijn zus Derry vertelde, zei ze: ‘Je denkt toch niet dat hij een ander heeft?’

Die gedachte was uiteraard bij me opgekomen, maar ik wist intuïtief dat Hugh niet iemand was die vreemd zou gaan, ook al zat hij nog zo met zichzelf in de knoop.

Dus praatte ik nog maar eens op hem in en stelde voor dat hij rouwbegeleiding ging zoeken.

‘Wat schiet ik daarmee op?’ Zijn ogen waren doods.

Ik zat met mijn mond vol tanden – ik wist helemaal niets over therapie. Maar... ‘Veel mensen hebben er iets aan nadat ze iemand zijn verloren.’

‘En wat zou dat moeten kosten?’

‘Daar kan ik wel achter komen.’

‘Hoe vaak zou ik moeten gaan?’

‘Dat zal wel per geval verschillen.’

‘Denk je dat ik er iets aan zou hebben?’

‘Nou, andere mensen hebben er wel iets aan. Waarom zou dat bij jou anders zijn?’

‘Oké.’ Hij ademde diep uit. ‘Misschien moet ik het dan maar doen.’ Toen voegde hij eraan toe: ‘Het kan zo ook niet doorgaan.’

De angst sloeg me om het hart. ‘Liefje, wat bedoel je daarmee?’

‘Gewoon... Dat ik zo niet door kan gaan.’

‘Hoe niet?’

‘Alles lijkt zo zinloos.’

‘Praat tegen me. Alsjeblieft.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Er is niets te zeggen. Alleen dat alles zinloos lijkt.’

Ik wist dat het geen zin had om te zeggen dat niet alles zinloos was. Maar ik werd gek van frustratie, want ik zag hoe hij leed en kon hem niet bereiken. We hadden altijd zo’n hechte band gehad, maar nu stonden we lichtjaren van elkaar af.

Alastair was mijn vraagbaak als het om emotionele groei ging. Hij gaf me de naam van een psychotherapeut die gespecialiseerd was in rouwverwerking. ‘Ze is alleen niet goedkoop,’ waarschuwde hij.

Dat kon me niet schelen. Het was me alles waard om Hugh uit die zwijgzame somberheid te halen.

Na de eerste sessie vroeg ik: ‘Hoe ging het?’

Met een uitdrukingsloos gezicht zei hij: ‘Geen idee.’

‘Ga je nog een keer?’

‘Ja, volgende week. Ze zegt dat ik tien keer moet komen.’

‘Oké. Mooi. Fantastisch, Hugh. Goed gedaan.’

Hij staaarde me aan alsof hij niet wist wie ik was.

Dus ging Hugh een paar donderdagen achter elkaar naar de therapeut.

Ik probeerde niet te veel vragen te stellen en hield het bij een luchtig: ‘Hoe ging het?’

Meestal haalde hij zijn schouders op en bromde iets nietszeggends, maar toen de tien weken bijna om waren, zei hij toonloos: ‘Ik geloof niet dat het werkt.’

De moed zakte me in de schoenen, maar ik zei met geforceerde opgewektheid: ‘Je moet het de tijd geven.’

Het enige wat me nog een beetje hoop gaf, was het idee dat het gemakkelijker voor hem zou worden als het eerste jaar na het overlijden van zijn vader eenmaal voorbij was.

Toen gebeurde er iets afschuwelijks: een vriend van Hugh overleed, iemand die hij al kende sinds hij vijf was. En dat gebeurde op een bijzonder akelige manier: Gavin werd gestoken door een wesp en raakte in een anafylactische shock. Niemand had geweten dat hij allergisch was voor wespensteken, het kwam allemaal als een donderslag bij heldere hemel.

Ik vond het erg voor Gavins vrouw, zijn kinderen, zijn ouders en zijn andere familieleden, maar ik moet tot mijn schande zeggen dat ik me bezorgder maakte over Hugh. Dit moest een enorme slag voor hem zijn. De verwerking van de dood van zijn vader, voor zover dat al was gebeurd, zou beslist helemaal teniet zijn gedaan.

En dat bleek ook zo te zijn. Hugh hield meteen op met de therapie en liep de kamer uit als ik erover begon. Hij verwaarloosde zijn werk en zat urenlang Netflix te kijken. Hij ging niet meer naar zijn vrienden, liet alle familiebijeenkomsten schieten en deed amper zijn mond open.

In juli gingen hij, de meiden en ik op vakantie naar Sardinië, en ik hoopte vurig dat de zon een gunstig effect op hem zou hebben. Maar

hij zat alleen maar naar de zee te staren, terwijl wij allemaal bezorgd op onze tenen om hem heen liepen.

Toen we weer thuis waren, besepte ik met enige wanhoop dat ik alleen maar kon wachten tot het vanzelf overging, en dat dat waarschijnlijk heel lang zou duren.

Maar een week of drie geleden werden we uitgenodigd om iets te komen drinken – voor iemands verjaardag – en wilde hij tot mijn verrassing mee. Ik haalde opgelucht adem en de altijd aanwezige knoop in mijn maag werd iets lossler.

We waren echter amper binnen toen Genevieve Payne, een vriendin en tegelijk mijn grootste vijand, op ons af kwam stevenen.

‘Hugh! Lang niet gezien.’ Ze streelde zijn arm. ‘De ogen van die man!’ riep ze. ‘Zo blauw! Zo sexy! Weet je, Amy, als Hugh mijn man was, liet ik hem nooit meer uit bed.’

Zo deed ze altijd tegen hem. Mijn mond lachte, maar in mijn ogen stond te lezen: ‘Wil jij een bijl in je kop?’

In het verleden had Hugh dit allemaal gewoon over zich heen laten komen; hij had haar niet genegeerd, maar was er ook niet op ingegaan. Hij bleef gewoon beleefd, want hij wist dat haar uitdagende manier van doen mij enorm intimideerde.

Maar dit keer glimlachte hij tegen haar. Ik had hem al een jaar niet zien glimlachen. Genevieve werd rood en leek zich zowaar niet op haar gemak te voelen, en mij sloeg de angst ineens om het hart.

Toen we op weg naar huis waren, zei ik: ‘Je kunt met iedereen een verhouding beginnen, alleen niet met Genevieve Payne.’

Als ik dat zei – en dat deed ik elke keer dat ik haar zag – zei Hugh altijd: ‘Schat, ik zou nooit een verhouding beginnen, met niemand.’ Maar dit keer zei hij: ‘Oké.’ Geen ‘schat’. Alleen ‘oké’.

Ik deed mijn mond open, maar besloot dat ik het er beter bij kon laten.

En nu even doorspoelen naar afgelopen zaterdagavond, toen we alleen thuis waren. Hugh was urenlang aan de keukentafel met zijn iPad in de weer. Toen ik even over zijn schouder keek, zag ik dat hij iets met getallen deed. Ik dacht er verder niet bij na, maar een hele tijd later was hij er nog steeds mee bezig.

‘Wat ben je aan het doen?’

Hij aarzelde en ik weet niet waardoor het kwam, maar er ging een huivering van angst door me heen. ‘Onze financiën.’

Ik keek hem zwijgend aan. Dit was vreemd. Nog maar twee maanden eerder had onze wankele financiële situatie een flinke boost gekregen omdat het huis van zijn vader eindelijk was verkocht. De opbrengst was verdeeld onder Hugh en zijn drie broers, en nadat we een bedrag opzij hadden gezet voor het collegegeld van Sofie en Kiara, de beugel voor Kiara’s scheefstaande tanden hadden betaald, het onbetrouwbare alarm-systeem van ons huis hadden laten repareren, het lek in Neeves slaapkamer hadden laten dichten, op vakantie waren geweest naar Sardinië en de schulden op onze creditcards hadden afbetaald, hadden we van het restant een halve auto kunnen kopen. (Een middenklasser, geen super-de-luxe model.)

We hadden nooit veel financiële armslag gehad, en het was geweldig om eens te kunnen pinnen zonder elke keer bang te hoeven zijn dat het saldo niet toereikend was.

Maar het feit dat we nu echt geld hadden om mee te spelen, was me een beetje naar het hoofd gestegen. Ik begon te praten over ‘appeltjes voor de dorst’, ook al had ik dat altijd een enorm irritante en burgerlijke kreet gevonden.

Ik had grote plannen met dat ‘appeltje’ en had een flinke wensenlijst opgesteld: onze weigerachtige boiler vervangen, eindelijk een nieuwe bank kopen, een klein stukje van onze hypotheek aflossen, en zelfs een bescheiden minivakantie boeken, alleen voor Hugh en mezelf, in de heimelijke, vertwijfelde hoop dat we elkaar weer zouden vinden.

Er was dus geen enkele reden waarom Hugh de hele avond moest gaan zitten rekenen, en ik had erop door kunnen gaan, maar iets – angst? – zei me dat ik beter mijn mond kon houden.

De volgende avond, toen de meisjes in bed lagen, zei hij tegen me: ‘We moeten praten.’

Dat is een zin die niemand ooit wil horen. Maar omdat Hugh het voorgaande jaar amper iets tegen me had gezegd, was ik wel... geïnteresseerd, geloof ik.

Hij gaf me een glas wijn. ‘Zullen we aan de keukentafel gaan zitten?’

Dus ik moest eerst worden gepaaid met alcohol? Voor een gesprek waarbij we tegenover elkaar moesten zitten?

Ik nam een grote slok wijn, liep naar de keuken, ging aan tafel zitten en nam nog een slok wijn. ‘Steek van wal.’

Hugh hield zijn ogen neergeslagen, alsof alle geheimen van het universum in het eikenhout stonden gekerfd. ‘Ik hou van je.’ Hij keek even naar me op, met een brandende ernst in zijn ogen. Toen ging hij verder met het bestuderen van het tafelblad. ‘Ik wil met je getrouwd blijven.’

Goede woorden, ja, mooie woorden, de juiste woorden. Maar elke idioot kon het grote ‘maar’ zien dat als een blok beton boven ons hoofd hing.

‘Maar?’ spoorde ik hem aan.

Zijn handen klemden zich om het bierflesje en het duurde even voor hij weer iets zei. ‘Ik wil een break.’

Dit was niet goed. Dit was helemaal niet goed.

‘Kijk me aan, alsjeblieft.’ Als ik zijn ogen kon zien, was het misschien mogelijk om dit een halt toe te roepen.

‘Sorry.’ Hij ging rechtop zitten, en het was een beetje een verrassing om recht in zijn gezicht te kijken, want als je al heel lang met iemand samen bent, doe je nog maar zelden de moeite om hem echt goed te bekijken. Hij zag er heel moe uit.

‘Ik druk me niet zo goed uit.’ Het klonk verslagen. ‘Ik heb het opgeschreven in een brief. Wil je die lezen?’ Hij schoof zijn iPad over de tafel.

Liefste,

Ik hou van je. Ik zal altijd van je blijven houden. Ik wil dat we altijd samen blijven.

Maar het is niet genoeg. Ik wil meer.

Het komt natuurlijk door het overlijden van pa en van Gavin. Ik kan er alleen nog aan denken hoe nutteloos het leven is. We krijgen één kans, die duurt maar heel kort en dan gaan we dood. Ik heb het gevoel

dat ik niet genoeg met mijn leven heb gedaan. Niet genoeg voor mij. Ik hou met heel mijn hart van Neeve, Sofie en Kiara, maar naar mijn idee komen die al heel lang op de eerste plaats. Ik wil een tijdje zelf op de eerste plaats komen.

Nu ik dit zo opschrijf, klinkt het vreselijk egoïstisch. Ik ben me er heel goed van bewust dat veel mensen een afschuwelijk leven hebben, waar ze niet aan kunnen ontsnappen. Ik weet dat jij ook het gevoel hebt dat er voortdurend een beroep op je wordt gedaan en dat je altijd als laatste aan de beurt bent. Maar ik voel me alsof ik levend begraven ben en ik ga kapot als er niet iets verandert. Ik ga eraan onderdoor, en ik kan niet zo verder gaan.

Ik weet dat ik je pijn doe, en dat vind ik heel erg, maar ik kan nergens anders meer aan denken. Voor jou wil ik blijven, maar voor mij moet ik weggaan. Het is alsof ik in tweeën word gescheurd.

Ja, het is een midlifecrisis, maar ik hoef geen sportwagen, ik wil alleen wat vrijheid. Ik denk echt dat dit op de lange termijn het beste voor ons is.

Ik wil dat we samen oud worden. Ik wil dat we tot het eind samen zijn.

Het heeft niet echt iets met seks te maken. Ik weet dat je daar bang voor bent, maar het is niet de reden.

Dit is geen laffe manier om te zeggen dat ik uit elkaar wil. Ik hou van je, ik geniet van ons leven samen. Ik zal altijd van je blijven houden en ik beloof je dat ik over zes maanden terug zal komen.

Hugh

Jezus christus. Godallemachtig.

Het was maar goed dat ik zat, want ik voelde me duizelig. Hij keek me onderzoekend aan, en ik keek terug alsof hij een vreemde was.

‘Amy?’

‘Ik... God, ik weet niet wat ik moet...’

‘Het is nogal wat, dat weet ik,’ zei hij. ‘Het spijt me, Amy. Het spijt me verschrikkelijk. Ik vind het vreselijk om je dit aan te moeten doen. Ik wil

me niet zo voelen. Ik heb geprobeerd me ertegen te verzetten, maar het blijft terugkomen.'

Ik herhaalde zijn woorden voor mezelf, en de tweede keer waren ze nog vernietigender. *In tweeën gescheurd, levend begraven, zes maanden, vrijheid.*

Het was ontzettend om zijn innerlijke ontreddering te zien; hij was er vreselijk aan toe. En het was niet zomaar een ideeetje van hem, die zes maanden vrijheid, het was een conclusie die hij had bereikt na pijnlijk zelfonderzoek.

Hij mocht niet weggaan, dat was duidelijk, maar ik moest precies weten hoe hij zich dat voorstelde, zodat ik er iets tegen kon doen.

'Waar was je van plan naartoe te gaan?' Mijn keel zat dicht.

'Zuidoost-Azië, Thailand, Vietnam, die kant uit. Ik ga backpacken. En ik wil leren duiken.'

Bij al die details duizelde het me opnieuw. Al die tijd dat hij als een stille geest had rondgelopen en ik steeds weer had gevraagd of hij erover wilde praten, was hij bezig geweest zijn ontsnapping voor te bereiden.

En hoezo backpacken? Hij was zesenzeventig, geen negentien.

Maar toch. Er waren zat mensen die hun gewone burgerleventje opgaven om hun tienerjaren opnieuw te beleven. Iets met de grijze brigade of zo. Niet dat Hugh al grijs was: zijn baard en dikke bos haar waren donkerbruin, geen grijs haartje te bekennen. Hij was lang en fit en als hij niet gekweld werd door verdriet, zag hij er jonger uit dan hij was. Hij zou het heel goed doen bij strandfeesten onder de vollemaan.

'En je werk dan?'

'Ik heb het met Carl besproken.' Carl is zijn broer, en ze hebben samen een geluidsstudio, waar Hugh als technicus werkt. 'Hij zegt dat hij zolang freelancers zal inzetten.'

'Dus je hebt het er al met Carl over gehad? Eerder dan met mij. 'Maar dan heb je zes maanden geen inkomen.' Hoe moet het dan met de hypotheek, al die verschillende verzekeringen, het geld dat de meisjes ons kosten en alle kleine uitgaven die altijd zo oplopen?'

Toen keek hij pas echt beschaamd. 'Het spijt me enorm, liefje, maar dat wordt gedekt door wat er nog over is van het huis van mijn vader.'

Ik geloof niet dat ik ooit zo geschokt ben geweest. Weg appeltje voor de dorst. ‘Wanneer dacht je te vertrekken?’ Had ik weken of maanden om hem op andere gedachten te brengen?

‘Over een week, tien dagen, zoiets.’

Jezus christus. ‘Heb je... heb je al een ticket gekocht?’

‘Ik heb naar de vluchten gekeken.’

‘O god, Hugh...’

‘Het spijt me.’ Tot mijn schrik vertrok zijn gezicht en begon hij te huilen, de eerste tranen die ik van hem had gezien sinds de dood van zijn vader.

‘Liefje...’ Ik haastte me naar hem toe en sloeg mijn armen om hem heen.

‘Toen ik pa in die kist zag liggen...’ Hij huiverde. ‘Hij had nog zo veel plannen, en daar zou nooit meer iets van komen. Dat heeft me zo geraakt...’

Mijn volgende vraag moest wachten tot hij was uitgehuild. Eindelijk veegde hij met de mouw van zijn sweater over zijn ogen. ‘Sorry,’ mompelde hij.

‘Hugh?’ Ik kreeg bijna geen lucht, zo gespannen was ik. ‘Als je zegt dat het niet echt iets met seks te maken heeft, dan bedoel je toch dat het wel om seks gaat?’

Ik hoopte nog steeds dat ik het verkeerd begrepen had, ook al voelde ik op mijn klompen aan dat het niet zo was.

We keken elkaar aan en het was alsof onze hele relatie in een flits aan ons voorbijtrok: de beloften, het vertrouwen, het net van emoties, de onverbreekelijke band – en nu de verschrikkelijke ontknoping en het moment waarop hij zijn eigen weg ging.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Daar gaat het niet om.’

‘Maar het is niet uitgesloten?’

Hij bleef heel lang naar zijn handen zitten kijken. ‘Amy, ik hou van je. Ik kom bij je terug. Maar als het gebeurt... dan zeg ik geen nee.’

Tering!

Hij pakte zijn biertje zo stevig vast dat zijn knokkels wit waren. ‘Zes maanden lang zou het zijn...’ Hij zweeg even, en toen flapte hij eruit: ‘... alsof we niet getrouwd zijn.’

Er maakte zich een diepe wanhoop van me meester. Dit was me namelijk al eerder gebeurd, dat mijn man bij me wegging, en het was het ergste wat ik ooit had meegemaakt. Het was zo verschrikkelijk dat ik vijf jaar lang geen serieuze relatie met een man had willen hebben, zodat me dat niet nog eens zou gebeuren. En toen er vijf jaar nadat Richie ervandoor was gegaan iets moois was opgebloeid tussen Hugh en mij, was ik doodsbang geweest.

Het had maanden geduurd voordat ik het een kans had willen geven, en in de tussenperiode van kuise onthouding had ik hem geobserveerd en gecontroleerd zoals een paardenkoper een potentiële aankoop inspecteert, zijn hoeven optilt en zijn gebit bekijkt. Wat ik zocht, was vastigheid. Ik wilde geen versierder. Ik wilde geen man die zich zou bedenken. Ik wilde geen man die bij me weg zou willen. Dat kon me niet nog eens gebeuren.

En nu gebeurde het weer.

Alsof hij wist wat ik dacht, zei hij: ‘Het is maar voor zes maanden, Amy. Niet voor altijd.’

‘Ja, maar...’

‘Ik kom terug. Ik kom echt terug.’

Dat kon hij niet weten. Je krijgt de geest niet meer in de fles.

Maar hij had het ook kunnen doen zoals mannen zo iets meestal aanpakken – in het geniep, met veel gedraai en een tweede telefoon. Door te liegen dat hij naar een saaie conferentie moest terwijl hij eigenlijk naar San Sebastian ging voor een weekendje spetterende seks.

Hij was tenminste eerlijk. Maakte dat de zaak er beter op? Ik wist het niet.

Ik pakte mijn glas en sloeg de inhoud achterover, en toen zei ik: ‘Wil je een wodka voor me inschenken?’

‘Natuurlijk.’ Hij sprong op, aangespoord door schuldgevoelens en opluchting.

Dit deed zo veel pijn, ik moest drank hebben, veel drank.

Ik werd wakker in het onheilspellende donker voor het aanbreken van de dag. Ik lag in bed, maar kon me niet herinneren hoe ik daar was ge-

komen. Er was iets rampzaligs gebeurd – de gevoelens waren er eerder dan de feiten. Toen wist ik het weer: Hugh wilde weg, hij wilde voor zes maanden afscheid nemen van ons huwelijk.

Een half jaar. Dat was lang. Mensen kunnen veranderen in zes maanden, vooral als ze allerlei nieuwe mensen ontmoeten. Opeens zag ik voor me hoe Hugh een strakke meid neukte met mooie tattoos en war-rig, zomers haar. Het leek wel een nachtmerrie.

Ging het alleen om seks? Hij had gezegd van niet, maar opeens was ik ervan overtuigd dat het allemaal mijn schuld was. Ik had meer moeite moeten doen in bed. Als ik eenmaal bezig ben, geniet ik ervan, maar ik moet bekennen dat ik het de laatste paar jaar niet erg had gevonden als we het nooit meer hadden gedaan.

Omdat ik niet wilde weten dat ik echt zo'n stereotiepe vrouw was geworden, deed ik zo ongeveer eens in de vier weken mijn plicht en probeerde ik mezelf wijs te maken dat Hugh geen erg had in mijn gebrek aan enthousiasme.

Maar de laatste keer dat het was gebeurd – en dat was al een hele tijd geleden – had Hugh gezegd: 'Zo, het zit er weer op voor de komende maand.' En hij had een geforceerd lachje uitgestoten, maar wel een seconde te laat. (Ik zocht nog wanhopig naar een goed antwoord toen hij er als een haas vandoor ging.)

Als we op dat moment de confrontatie waren aangegaan, hadden we de huidige situatie misschien kunnen vermijden, maar we wisten kennelijk allebei dat er te veel op het spel stond.

In paniek stootte ik zijn slapende lichaam aan. 'Wakker worden, Hugh, toe nou. We moeten vaker vrijen.' Ik probeerde als een gek manieren te bedenken om hem te laten blijven: ik kon sexy lingerie aantrekken, hem naaktfoto's van mezelf sturen, filmpjes maken terwijl we seks hadden... Waarom had ik dat van die naaktfoto's eigenlijk nooit gedaan? Ik denk dat hij het leuk had gevonden, want als er illegaal verkregen naaktfoto's van beroemde mensen in de openbaarheid kwamen, hing er tussen ons altijd opeens spanning in de lucht.

Niemand kon zeggen dat ik niet was gewaarschuwd voor het gevaar van stilstand in een langdurige relatie. Er werd voortdurend over ge-

schreven door allerlei deskundigen. Ik had pas nog iets gelezen van een Amerikaanse relatietherapeut die had gezegd dat je 'elkaars hoer moest zijn' om het vuurtje brandend te houden. Hij had een heel boek geschreven over het onderwerp en ik had een halve seconde overwogen om het te kopen, maar toen had ik gedacht: nee, ik ga voor niemand de hoer spelen.

Had ik dat verrekte boek maar gekocht, dacht ik nu.

Maar dwars door al die gedachten heen zei een luide stem dat geen enkele vrouw dingen behoorde te doen die ze niet wilde, alleen om haar man vast te houden. Maar als ik het had geprobeerd, had ik het mischien wel leuk gevonden...

'Wakker worden!' Ik schudde hem door elkaar en toen tastte ik naar het lichtknopje.

O, waarom had ik niet wat meer uitgeprobeerd? Hoe moeilijk was het geweest om een foto te maken van mijn poes?

Maar ik was er te verlegen voor geweest. En ik was door nog iets anders tegengehouden, iets wat ik nu pas echt zag: een ongemakkelijk vermoeden dat onze seksuele behoeften uit de pas liepen. Hugh en ik zaten met heel veel dingen op één lijn – soms leek het wel alsof we hetzelfde dachten, en dat gevoel dat we bijna een tweeling waren, was een enorme geruststelling. Maar niet als het om seks ging. Diep in mijn hart vermoedde ik dat Hugh dingen wilde die ik niet wilde. Dat was nooit uitgesproken – ik was bang dat hij dan een vreemde zou worden.

Maar in plaats daarvan was er nu iets veel ergers gebeurd.

'Ben je wakker?' vroeg ik.

'Ja...' Hij knipperde met zijn ogen en probeerde overeind te gaan zitten.

'Is dit echt?' vroeg ik. 'Gebeurt dit echt?'

'Het spijt me.' Hij wilde zijn armen om me heen slaan.

Ik duwde hem weg. 'We zouden vaker kunnen vrijen.' Het klonk schrill en wanhopig.

'Schat,' zei hij zachtjes, 'het gaat niet om seks.'

De hoop laaide weer op, maar ik dwong mezelf verder te vragen. 'Maar je zou seks met andere mensen kunnen hebben?'

Hij knikte.

Ik werd overvallen door wanhoop, snel gevolgd door zelfhaat: ik was te oud, te dik, te slecht in bed. 'Is het omdat ik een vet varken ben?' vroeg ik.

Hij lachte zowaar – een echte lach, iets wat ik al een hele tijd niet had gehoord. 'Nee. En dat ben je niet.'

'Wel waar,' zei ik. 'Nou ja, een beetje. Dat krijg je als je stopt met roken.'

'Het ligt niet aan jou, het ligt aan mij. Gek eigenlijk om mezelf dat te horen zeggen.'

'Maar als het niet om seks gaat, wat zoek je dan?' Misschien kon ik het hem geven.

Hij deed zijn ogen dicht en toen weer open. 'Hoop, geloof ik. Zoiets, in ieder geval. Nieuwe prikkels, misschien. Mogelijkheden.'

Oké. Ik slikte. Hoop. Nieuwe prikkels. Mogelijkheden. Daar kon ik iets mee. 'Iets heel nieuws?' vroeg ik. 'Een frisse wind? De kans om een ander mens te worden, een beter mens?'

Hij keek een beetje verrast. 'Ja. Van die dingen.'

Tja, dat had ik allemaal niet in huis. 'En de meisjes dan?' vroeg ik.

'Ik kan het ze morgen vertellen.'

Het was al morgen. 'Nee.' Dan werd het echt, als hij het de meisjes vertelde. Zolang alleen hij, ik en Carl hiervan wisten, kon hij nog van gedachte veranderen.

'Kiara is nog maar net zestien,' zei ik. 'Wie moet er op haar letten als ik er niet ben?' Ik bleef elke dinsdag in Londen overnachten.

'Die kan heus wel voor zichzelf zorgen,' zei Hugh. 'Ze is stabiel dan jij en ik. Of anders kan Neeve het doen.'

Ik probeerde het nog eens. 'Zestien is een lastige leeftijd. Dat wordt er niet beter op als je vader een half jaar verdwijnt.'

'Kiara is wijs voor haar jaren. Een gemakkelijker kind bestaat niet.'

'Ja, maar...' Ik wilde zeggen dat daar verandering in kon komen als hij wegging, maar toen zag ik in dat het geen verschil zou maken: Hugh ging hiermee door, wat ik ook zei. Er kwam een golf van verdriet in me omhoog. 'Doe het alsjeblieft niet.' Ik greep zijn hand.

'Het spijt me, Amy. Ik moet het doen.'

‘En als ik nee zeg?’

Hij verbrak het oogcontact en zweeg, en dat maakte alles duidelijk: hij ging, hoe dan ook.